

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any I - Núm. 29
Barcelona, 23 de desembre de 1921

— Què me'n dieu, Nasi, de la carretera nova que us ha fet fer el diputat?
— Doncs, mireu, que n'estic tan empenyat, que molt sovint, perquè la carretera no s'espatlli, faig passar l'ase pels conreus.

ESTEVE RIERA

Confiter i Pastisser

Pa de luxe

RAMBLA D CANALETES 911

TELEFON, A. 2 766

BARCELONA

SASTRERIA

LA GRAN MODA

Trajos i abrics a
mida i confeccio-
nats per a Cava-
llers, Jovenets
i Nens

Rambla de
les Flors, 4

Propaganda RIBO

PARAIGUES, OMBREL·LES

VANOS, BASTONS

J. CARDÚS

10, Portaferrissa, 10
BARCELONA

Casa Pantaleoni Germans

Nou assortit es-
pecial per als

REIS

amb preus reduïts

Trajos - Abrics - Impermeables - Camises
Guants - Gèneres de punt - Boines - Sabates
Paraigües - Bastons per a Nenes i Nens

13, PORTAFERRISSA, 13

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

NADAL! Quina paraula, nois i noies catalans! Tot el món es commou, des dels pescadors esquimals que viuen allà dalt, a prop del Pol Nord de la terra, fins els indis tarahumares que corren a la vora dels grans rius de l'Amèrica, entre boscos verges...

Tal dia com demà, fa vint segles, el món va quedar il·luminat per sempre més amb una llum nova i va sentir unes paraules mai oïdes, plenes de celestial espiritualitat. Es deixaren veure els àngels, en les pastories...

Ens era nat, petitó, pueril, tot enamorador i enciser, el Fill de Déu qui va treure la meravella de la Terra, dels estels, dels sols i de tots els mons urànics del no res...

Ens era dat el Jesuset per la salvació de tota l'humanitat. Havia baixat del cel

Nostre Senyor per a que els homes, tots embrutits pels pecats i les dolenteries de les concupiscències, tornessin a ésser lliures de màcula, senyors de les seves passions, dignes de pujar a l'estat altíssim de fills de Déu.

De llavors ençà vénen, tots els beneficis de la civilització espiritual més alta. Els cels plouen la rosada de totes les gràcies. I el món és molt més bell perquè té totes les seves formors amplificades pel miracle de Jesús Infant, de Déu fet home i trepitjant els sendrons de la terra...

Per xò l'alegria, la joia, el gaudi de totes les nacions civilitzades i de tots els pobles encara primitius als quals ha arribat la

bona nova del miraculós Naixement.

Si el goig, com a homes que tenim cos i ànima, l'hem de materialitzar, ja no cal que esparveri a ningú l'acu-

mulament de dons agradables pel Nadal. Regals, ofrenes, presents, joies d'argenter, vestits nous, estrenes, joguines... Menges suculentas, galls d'indi, pollastres farcits, perdius amb escabeig, capons, plats exquisits, bons talls, vins de Xampany, de Xerès, de Xipre, de Falern, del Noia, torrons, confitures, melmelades, nates, neules, llamins, confits, sucres, mels... Això per a la boca!

I per als ulls, bells espectacles, pessebres tots nevats, daurats per màgiques estrelles, graciosos, plens de tendreses i d'anècdotes puerils, que són les més humanes... I les escenes familiars: les juntes dels avis i els pares i els germans... I tot l'aire de festa i de congratulació...

PENSEU que això és a tot el món. I sembla que una dolça pau plana per sobre la terra i baixa fins a ella i la tranquil·litza i la fa més bona, més bella i més espiritual, entre les manifestacions del plers dels sentits...

Les paraules dels àngels omplen encara el cel: Pau en la terra, als homes de bona voluntat! ¿Oï que sí que sembla que fins els dolentots tenen una mica més de bona vo-

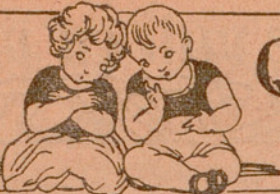
luntat? Es la gràcia miraculosa del Jesuset nadó, que somriu als homes des de l'establia i els commou dolçament les entranyes.

¿Ara que la Divinitat és més propícia als pobles, nois catalans, demaneu per la nostra estimada pàtria els dons de Déu: l'amor, la pau, la justícia!

EL GUÀ JOAN

DE LES COSES QUE PASSEN

EL DINAR DE NADAL

SORTIEN de missa, el dia de Nadal, papà, mamà, En Pepet i l'Ignasi, i travessaren la plaça i entraren en la dolceria de sota els porxos. Allí el papà comprà torrons i neules. Dels torrons manà fer-ne dos paquets: els de Xixona i Alacant els portaria el nen gran; els de yema (en català rovell d'ou) i massapà, el petit; referent a les neules, cosa massa trencadissa per a fiar en mà de criatura, en seria el portador el mosso de la dolceria, qui les arribaria senceres i copsaria ensem el seu perbeure de que era ben merexedor.

Els papàs no portarien res, perquè abans d'anar a casa havien de pujar a veure la tieta i els nois anirien directament a casa seva amb les llatinadures.

Havia nevat molt la nit passada; la blancor de la plaça era creuada pels corriols que hi feren els vianants, anant de l'església als porxos, i amb tot i que en aquella hora de migdia el Sol feia l'ullet, per les grans nuvolades, de color de panxa de burra, que pujaven per sobre el campanar, prou es veia que en caure la tarda hi hauria neu altra volta i que el temps seria bo per als llops.

Com és natural, la mamà apretà ben bé les bufandes als colls d'En Pepet i l'Ignasi, i el papà els ordenà seriosament que no s'entretinguessin en oïr cantar cap cec, ni davant dels aparadors, ni juguessin a futbol amb els galifardeus de sos companys. Després d'això i de recomanar-los que no xipollegessin per la neu i de fer-los el dolç petó de coniat, els papàs miraren com partia, trico-traco, sa parella de plançons.

En separar-se, l'Ignasi digué al germanet gran:

— El gall ja deu ésser a casa.

— Vols dir?

— Sí. Segurament el flequer ja l'ha pujat. Vol dinar tranquil, l'Andreu, i que no li trenquin les oracions quan es menja la carn d'olla de Nadal.

Tens raó... Sí que deu ésser a casa el gall, amb el farciment. Jo menjaré una cuixa!

— I l'altra, jo!

— No ho sé...

— Que sí et dic! I l'altra, jo.

— No ens barallem, no ens barallem.

Seguien caminant els dos germans, amb els nassets sota les bufandes, les mans enguantades a les butxaques, però en arribar a casa, una veu ploranera i de cristall els deturà.

— Per l'amor de Déu, germanets! Per l'amor de Déu!...

Els dos germans feren una passa enrera. Instintivament apretaren els torrons contra son pit, defensant-los de la maneta que s'allargava, pidolaire.

I vetaquí que amb aquella confiança (Déu vos la conservi per sempre!) que els infants solen tenir per sos iguals en anys, En Pepet i l'Ignasi s'acostaren al desgraciat que demanava.

— Qui ets?

— Què fas?

— Què vols?

El petit captaire alçà — amb dignitat — la maneta, i contestà:

— Molt pregunteu, senyorets... A tot puc respondre. Però abans del qui sóc, del que faig i del que vui, he d'explicar-los ço que tinc, millor, ço que tenim jo i ma germana, que està arraulideta allí en aquella entrada...

En Pepet sentí l'esgarip del remordiment i de l'haver mancat a la caritat; el seu germà petit, més innocent, preguntà:

Què teniu, doncs?

— Gana... Fred!

En Pepet i l'Ignasi s'agafaren de mans i feren dues passes enrera, espaordits.

Però l'homenet feu el cor fort.

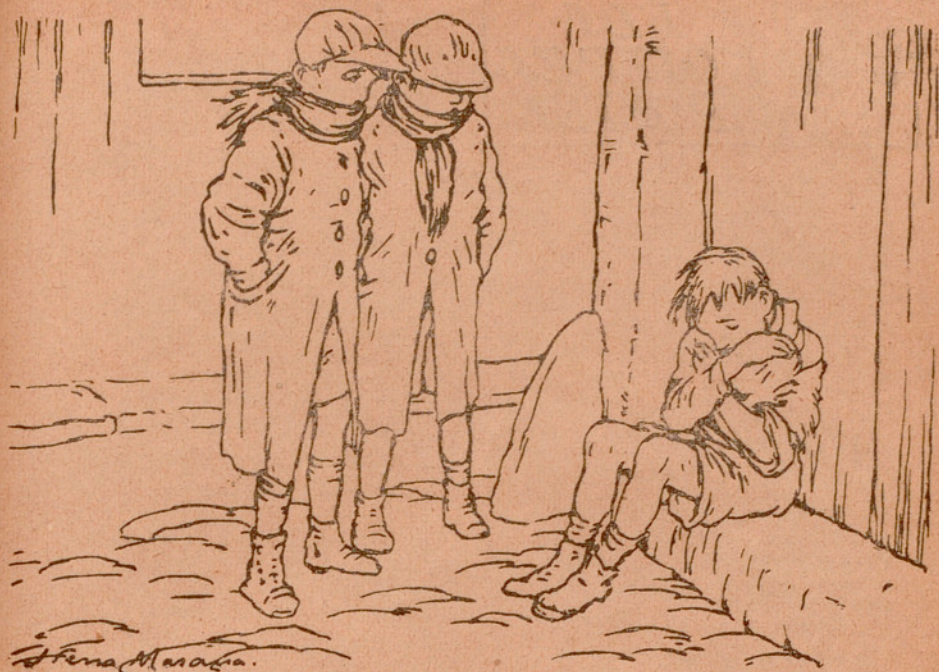
— Ignasi, vina. Tu, minyó, no et moguis d'aquí, ni tu ni tu germana, fins que jo hagi tornat. L... Mira, perquè vegis que no hi ha engany en dir-te que ens esperis, et deixem els torrons. Té!

I en Pepet llençà el paquet d'Alacant i de Xixona en les mans del noi.

L'Ignasi, mentrestant, abrigava amb sa bufanda el coll de la noieta.

Partiren els dos germans.

— Què vols fer — preguntà el petit.

— M'ajudaràs?
— Què vols fer?
— Tu tens una cuixa de gall d'indi, teva, ben teva, eh?

— Sí.
— Jo en tinc una altra. Donem-les-hi?
— Molt bé, molt bé; i el nostre tall de torrons, també.

I, tremolosos, com tots els que fan bones accions, als quals la modèstia els fa tenir més vergonya que als qui cometen accions lletges, de la qual cosa ha vingut aquella dita de: «molta por i poca vergonya», que s'aplica als qui van per mal camí, els dos germanets tallaren les cuixes del gall que consideraven com a seves, i sobre llesques de pa llargues com un dia sense, les portaren als pobres.

I vet aquí que En Pepet veié que el germà menut duia quelcom amagat.

— Què és això?
— Un coltell.
— Què vols fer.
— Matar-nos les postres de Nadal, tal com per consell teu ens suprimirem l'entrant.
— No t'entenc.
— Dar-los els nostres torrons. Tu has pensat en l'aliment, Pep; deixa'm pensar a mí amb el dolç.

Com s'acabà? Nens amics meus: Després de la carn-d'olla, l'Ignasi i En Pepet s'alçaren de taula per no presenciar l'arribada del gall mutilat i de les barres encetades.

El pare demanà una explicació. Donada aquesta, en lloc del tall de l'aprenent, menjaren el blanc del pit i encara ben assaonat amb petons.

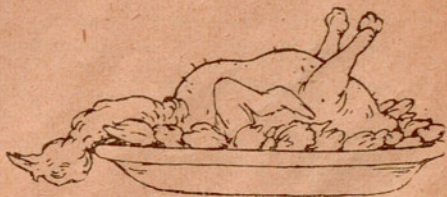
Però el petó més dolç fou el que després del llevant de taula feu papà a mamà, dient-li:

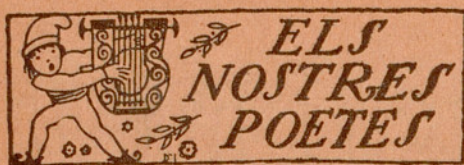
— I com se t'assemblen! Bon Nadal per a tothom, noia!

A ço que respongué la mamà:

— Déu ens beneeixi a tots!

R. REVENTÓS

NIT DE NADAL

*Fo vull la taula parada,
com als temps en que era nin,
a prop de la llar fumosa,
baix el sostre recellit.*

*Sols vós i jo, la serventa,
tornem al casâl antic;
tots els altres se n'anaren
i mai més han de venir.*

*Guarniu la taula ben llarga,
que hi càpiguen grans i xics,
que ha nascut el Fill de l'Home
i és nit de goigs esta nit.*

*Treieu la vaixella fina,
les estovalles de bri,
ompliu els pitxers de roses
com en temps que era feliç.*

*Poseu en un cap de taula
la cadira del padrí
i en l'altre cap la del pare
i la de la mare al mig.*

*A vora d'ella la trona
de mon germanet petit.
Jo m'asseuré a l'altra banda,
com en temps que van fugir.*

*Enceneu la llar dels avis:
mig cremat hi ha un tronc de pi;
l'últim dia que es va encendre,
quan la mare va morir.*

*Aneu-s'en lluny, la serventa,
que m'ofeguen els sospirs*

*i vull que s'abeuri l'ànima
amb els records d'aquí dins.*

*Jo el rostre damunt la taula
posaré, ben abscondit
entre els braços que no troben
ningú que estrènyer ací.*

*Amb mos gemecs d'enyorança
la taula farà estremir;
millor, que dringuin les copes,
com si m'estés entre els vius.*

*La ventada en les escales
farà l'udol del mastí
amb qui en l'escó m'adormia,
abraçats com dos amics.*

*I per sobre de ma testa
la remor haig de sentir
de la gàvia trista i sola,
que mou el vent d'esta nit.*

*I en la paret els filferros
veuran mos ulls enrogits,
com els barrots d'unes reixes
que passen, sens mai finir...*

*En tant, sentiré per fora
com tresca la gent feliç,
sonant ferrets i guitarres,
que el goig per tot sobreix.*

*I als vidres de la finestra
escollaré dolç brugit,
igual que si fós la mare
trucant amb el cap dels dits.*

*I, ai!, que la mare no ha d'ésser,
sinó el palmó que hi deixí...
Tan airós quan jo el portava,
i ara trencat i ennegrit!*

ANGEL GUINERÀ

N A D A L E N C A

EL NAIXEMENT

Quadro del famós pintor M. Pierrey

La diada de Nadal és com una flor de primavera nascuda al cor de l'hivern. ¿No és ver, joves amics, que per fred que faci, en la nit de Nadal se sent com una tebior meravellosa que sembla transportar-nos a les fogueres de Sant Joan i us fa guaitar, amb l'ànima arborada, cap amunt, al cel blau i serè, tatxonat d'estrelles? Es el dia predestinat dels nens i de les ànimes pures, que fa pressentir l'arribada dels Reis.

En mig la magnificència opulent de l'estelada, hi veuréu la lluna, si la contempleu amb ulls d'innocència, convertint els arços de la llegenda en l'imatge del breçol de Jesús.

Sembla que la diada nadalenca sigui anunciada als homes de bona voluntat per les trompetes dels arcàngels, i que a l'ensems el corn de l'abundància vessi els seus dons damunt dels mortals. Es para la taula amb les tovalles més blanques i la pisa i la vaixel·la i cristalleria més fines, per a que tota la família, renovant anyalment la tradició secular, vagi menjant la gustosa escudella, l'abigarrada i macissa carn-d'olla i el gall

esperat, qui reneix d'anyada en anyada, com el Fènix d'entre les cendres. Després, i aquest és el vostre moment, infants, ve l'escampadissa dels torrons, tallats com a carreus de pedra de molts colors, fonament d'una indigestió patida pels golafres; i, finalment, les neules, frèvoles cànules per a as-saborir d'una faisó variada la melmelada aspror-de la malvasia o la fortaleza del vi ranci.

Però la diada és de Jesús Infant i tota la festa es fa per Ell. A la vora de la llar, en un recó de les golfes, o en qualsevol lloc que no té ocupació durant l'any, com si es guardés expressament per a Nadal, no hi ha casa que no guarneixi el seu *Pessebre*, que ve a ésser, de certa manera, com si cada casa es convertís en un temple i el pessebre fós com l'altar major.

Hi han molts pobles que fan *pessebres* per Nadal, els quals prenen diversos noms, encara que substancialment siguin una mateixa cosa. Potser els catalans som els que més impròpiament anomenem *pessebres* a aquests poblets de suro i de cartró, tapissats de molsa i habitats de figuretes de fang, en els

quals hi senyoreja, en lloc preeminent, la cova on nasque Jesús. *Pessebre*, paraula estranya al nostre idioma, vol dir estable, corral, i no és pas això ço fonamental d'aqueixes típiques i pintoresques aglomeracions que construïu amb tanta il·lusió. A Mallorca, terra catalana, i en altres indrets, se'ls anomena *naixements*, amb més encert, segurament, que no pas a Catalunya, puix ço essencial no és pas l'establa — el *pessebre*, — sinó el fet del *naixement* que es tracta de commemorar. Els castellans en diuen *belenes* i, potser, són ells els qui s'acosten més a fixar la veritable denominació, puix *belén*, val tant com Betlem, poble en el qual nasqué el Fill de Maria, i els pessebres no són altra cosa que un poble que construïu i enderroqueu cada any per tal de comeme-

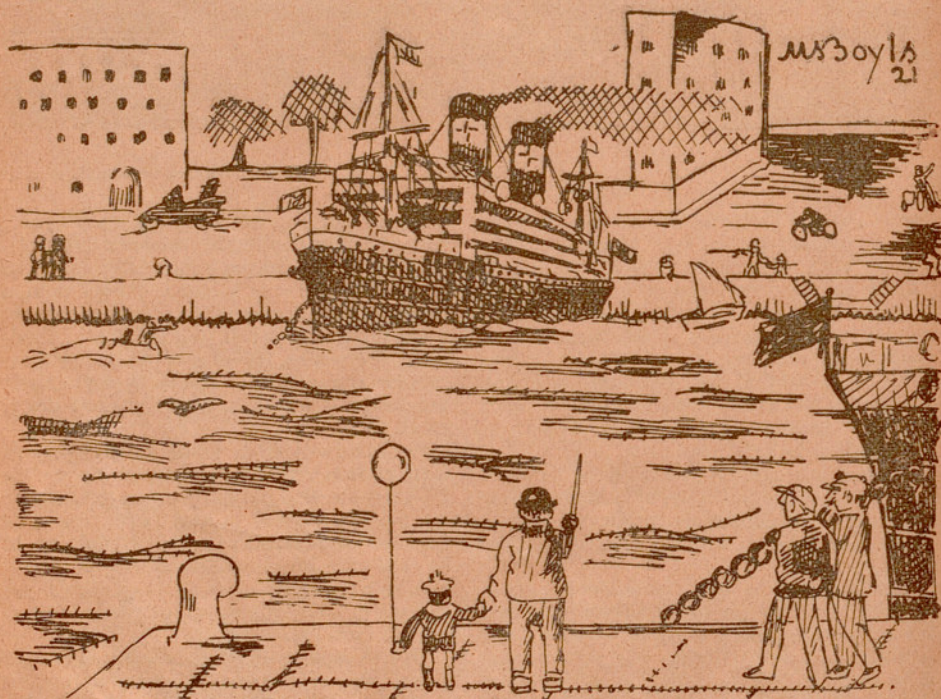
morar la meravella que anyalment es renova.

De Pessebres o Naixements, n'hi han de molt mèrit artístic. A Alemanya se'n conserven que són un prodigi de bellesa. A Catalunya se n'han fet de molt formosos i encara hi han figures esculpides pels grans artistes Amadeu i Alentorn, que llurs posseïdors guarden com a relíquies.

Enguany, a la Casa de Caritat, se n'exposaran molts de *Naixements* que havien fet la delícia dels nostres avis; demaneu als vostres pares, nens estimats, que us hi portin a gaudir de llur encant. Però per molt bonics que els trobeu, no deixeu de fer el vostre pessebre, que si el guarniu amb il·lusió, els àngels hi cantaran i el bon Jesús us farà la mitja rialla.

FRANCESC CUREI

La Direcció, la Redacció i l'Administració de LA MAINADA desitgen als seus llegidors, col·laboradors i corresponents, unes festes de Nadal en mig de tota mena de felicitats

- Escolti, papa: no diuen que l'Agricultura està mancada de braços?
- Sí.
- Doncs, ¿per què no aprofiten els braços de mar?

L'EXIT GROS D'UN CONCURS PETIT

En la engrescadora secció del «Jardinet de Passatemps» publicarem la setmana passada una *Conversa*, amb una nota...

Deia, diu:

CONVERSA, per PAWNÉE (J. G. C.)

— Josep, com es diu la teva cosineta?

— Amic llegidor, entre tu i jo l'hem nomenada sis vegades!

Ull, endevinaires! Els tres primers lectors que enviïn la solució d'aquesta conversa, rebran un Calendari de LA MAINADA cada ú, obsequi gentil de l'autor, qui per aquest cas ens ha remès sis pessetes, amb l'encarrec de que si no hi ha cap endevinaire que encerti la *conversa*, les donem d'almoïna per Nadal... Llàstima que guardi l'incògnit aquest bon mainadista...

No sabíem nosaltres en quin bullit ens ficava Pawnée... A la mitja hora escassa de posar-se el número de LA MAINADA a la venda, rebíem ja simultàniament, a la botiga del carrer del Bonsuccés, i aquí a la Redacció, carrer de Vich, 16, Gràcia, quatre dotzenes de solucions totes exactes...

Ja era impossible saber quins eren els tres lectors que mereixien el Calendari; perquè els primers endevinaires eren més de quaranta! I encara faltaven els de fora, que també tenien dret a participar en el Concurs... Vàrem esperar el primer Correu...

A l'altre dia, de bon matí, el carter ens ve amb més de duescentes cartes; i una dotzena portaven segell de correspondència urgent... Santa Maria! Gairebé totes eren de Ciutat.

Durant el dia varen continuar plovent solucions. Com que no es podia dir quins eren els tres lectors que tenien més dret, vàrem pensar que podríem deixar a un sorteig el senyalar-los... De totes maneres, conformant-nos amb la voluntat del donant dels premis, decidírem tancar el més aviat possible el concurs sense esperar la setmana entrant, publicant avui juntes la solució i els noms dels qui l'han encertat...

Vàrem rebre fins un telegrama de Cardona, Lleyda, firmat per Cuadrench...

Es clar que donem per ben empleat tot el treball de rebre aquest munt de correspondència i tots els cèntims de recepció, pel significat que té el fet, i l'entusiasme que demostra en llegir el nostre setmanari...

La solució era aquesta: O.

Més de cent cinquanta solucionistes han donat el nom de Sió. Però llegint bé la conversa es veu que no pot ésser. No es diu sis vegades, ni una. En canvi és clar l'altre, que correspon al de l'advocació de la Mare

de Déu de la O, o de l'Esperança, i que era el que senyalava Pawnée. L'O surt, just, sis vegades.

Altres solucionistes han enviat el diminutiu d'Isabel, Isa; però tampoc era possible.

Heu's aquí la llista de tots els que han encertat: Andreu Verdaguer, Miquel Prada, Josep Oriol Franco, J. M.ª Galofré, P. Viñallonga, Francesc Miró, P. Pal Om, Pere Noria, B. Ribas Baucells, Francesc Serra de Gayeta, Jacint Amat Vendrell, Llorenç Farnés, S. Berga, de Barcelona; Gabriel Ferrer, de Sabadell; Francesc Vilalta, Ll. Jonama Bonany, G. Martin i Ventura, Joan Moneny, Lluïsa Egea, Josep Sola Torres, Joaquim Pujol i Amorós, Emili Trabal, Matilde Martínez Oriol, Carles Corceller Blay, Concepció Baixas Castellví, Jaume Massot, Josep Abella, Alexandre Suberville, P. Cabañó, Maria de l'Assumpció Mirats, Francesc Casals, de Vilanova; Tomàs Trilla i Duran, de Mataró; Joaquim Font; de Badalona; Miquel Martí i Albanell, d'Hospitalet; Jaume Arau, Antonet Zamora, Josep Claramunt, Carles Galindo, Lluís Torras de Prat, Angelina Maymó, Jaume Bassa, Maria Balagué, Jacint Juliachs, Joan Coca, Joan Forcada, Montserrat Barbany i Sola, Ovidi Escaler, Jaume Munné, Joan Sala, Miquel Puig, Anna Muns, Ricard Sancho, Pilar Huguet, Pere Sunyer Julià, Jaume Sanmartí, Anton Pijoan, d'Alcanar; Alvar Maduell, de Gràcia; Pepeta Guarro, Josep Terren, Vicens Ferré, J. Pujol, Bru Prats Puig, Mercè Virgili, Joan Virgili, Carme Pérez, Joan Martínez Casanovas, Vicens Isart, Francesc Roviralta, Germanes Marcó, Carme Castells, Josep Inglès, Joan Fusalba, Antoni Vila Ferran, Antoni de Traver Montagut, Josep Llorens i Llinàs, Pilar Vilalta, Domènec Giménez, Pere Olivera, Francisquet, Ricard Mataró, Anselm Sampsó, F. Astor, Josep Calvo, Joan Margarit Serradell, Lluís Jordà, Joan Alguero, Alfred Alaberts, Cándid Vicente, Manuel Conesa Gascon, A. Estradero, V. Llopart, Francesc Barceló, Joaquim Mas, Francesc Pros, Maria Gibert, Pere Ubach, Armand Barba, Joaneta Rius, Albert Voltas, Fèlix Bohigas, Josep Viñas, Germans Balaguer i Albertí, Joan Tondo, Maria del Roser Salvadó, Emili R. Tarrida, D. Sánchez, M. Pinillos, Ferran Prevosti, Isidre A. Puig, Francesc Fabié, Jaume Sanmartí, Josep M.ª Lladó, Ignasi Viñolas, E. Paré, Josep Barrueta, Artur Brugull, Josep Martí (Joteteme), Francesc Torres, Fermí Vicente,

Jaume Elias, J. Munné i Coca, Víctor Parcerisa, M. Vidiella, Josep Bosch, de l'Escola Mossèn Cinto; Joan Rubert, Josep Sererols Algueró, Josefina Buira, Carles Aragonés Forment, Un desconegut, Jaume Solà, Frederic Milà Gimeno, Anton Marcó, Anton Torrella, Antoni Fontgüecín Vives, Nuria Cardús, Francesc Solé, Eduard Pla, Joan Pol, Maria Pujol Cerbello, Ernest Minguil·lón, Julia Petit, Rafel Padrós, F. Vilaresau, Mercè Padró, Josep Castell, Antoni Torras, Joan Bartrés, Anselm Cardó, Ramon Tarruella, H. Parés, F. Astor, Mercè Albert, Josep Galceran, Joan Anton Calbó, Josep Domínguez Sagarriga, Enriquet, Joan Guibernau, P. Font, Frederic Escudé, Josep Soldevila, Quadrench, Joana Susqueda, Josep Ferricabres, Mercè Carcassona, F. Noguera Soler, Lluís Rocabert, Felip Allaredo, Francesc Bertran, Vicens Soriano, Germans Picó, Montserrat Barsó, Miquel Brasó, A. Carbonell, Francesc Casals, Pere Morell, Josep Escartin, Joan Salvat Coral, Armandet Climent, Francesc Miró, Montserrat Clota, Q. Gaspar, Josep Oliver, J. M.ª Carrete, Joan Soler Ribet, Jaume Costa i Baso, Paquita Claramunt, Lluís Pallí, Joan Viñas, Joan Teixidó Torrents, Josefina Ferrater, Antoni Isac Vidal, Abel Serarols i Oliver, L. Saus, Enric Bragado Navalles, Emili Flor, Victorià Sabater, Alfons Falguera, Joan Palat, Joaquim Torrens, Ferran Clara, Josep Vila, Claudi Gómez, Lluís Solé, Ramon Garriga, Germans Planells, Jean Raoul, Pere Ribot Suñé, Joan Planas Ferrer, Jaume Marqués, J. Abades i Blanchart, Irma Pumarola, Josep M.ª Gibert, Conxita Gibert, Maria del Carme Rigola, Maria Font Berenguer, Lluís Tarruella, Jaume Bosch, Mercè Romaguera i Camps, Paquita Juncós, Lluís Soy, Quirze Estop, J. B. Ballbé, Carme Barbot, Nuria Bosch, Germanes Rius i Gelabert, Rosa Planas, Raquel Savé, Pepeta Garcia Margarit, Maria Morató, Jaume Sanfeliu i Sitjes, Joaquim M.ª Pujol, Francesc Blancher, S. Vallerdú Sardà, Armand Pueyo, Maria Faiges, Josep M.ª Fortunet, J. Ramos, Josep Martí Farre-ras, Mercè Fita, Antoni Jou, Jaume Clarena, L'escolanet de Sant Quirze, Francesc Valls, Albert Balda Amat, Francesc Vintró, J. C. Bosch, Jaume Vendrell, Germanes Montserrat i Núria Cuscó, Salvador Terradas,

Joan Vila i Munill, Miracle Curia Tudela, B. Alegret, E. Alimbau, F. de P. Borràs, Cana, Agustí Fité, Paquita Sampons, Horaci Sampere, Matilde Majoral, Josep Tello, Joan Trullàs, Antoni Masculet, Robert Gomà, Montserrat Cabanyes i Borràs, Antoni Correig, i Lluís Lavilla, Josep Dachs, M. i R. Barceló, Germans Colom, Montserrat Castellsagué, M.ª Teresa Maluquer, Evarist López, Josep Riba y Lletjós, Maria Queralt, Angel Solà, Ricard Gómez, C. Goday, Lluís Santacana i Faralt, Jaume Vidal i Sastre, Pere Roura, E. Marcos, Francesc Josep Alegret, Mundeta Rigol, A. Califà, R. Aramón, Enric Ferrer, Maria Ginesta, Joan Queraltó, Toribi Puig, Teresa Bisbal, Lluís Montagut, Domènec Iglesias, Maria Raguán, Maria Badell, Dos mainadistes de Mora d'Ebre, Alexandre Ribó i Boadella, Jordi Burgués, Francesc Camps, Carme Estela, Emilia Arpal, Josep M.ª Boadas, Marcelina Sastre, Joaquin Tulla, Maria Rosa Fa, Antoni Farga, Menció Balagué Solà, Ramon Comas, Salvador Burguet, Lluís Riba, Joanet Iglesias, Ramon Bellmunt, Germà Camp, Leopold Morant, Balthista Xurriquera, Joan Viñolas i Puig, Paquita Munt, Manuel Font, Pilar Güell, J. R., Ricard i Joan Escoda, J. P. Pagès, A. Centellas i Carme Rusinés.

Tanquem al migdia del dimarts, dia 20, per a ficar el número en màquina, i perquè ja han tingut temps d'enviar fins nois de Saragosa, de Portbou i del Rosselló, els quals van inclosos...

Hem tret sorts per a designar als tres nois que han de rebre el Calendari i han sortit els noms de: Albert Voltas (Astúries, 37, 2.^{on}); Lluís Solé (Sant Antoni, 6, Lleyda); Lluís Montagut (Carretera Sentmanat, 72, Castellar del Vallès).

Ara nosaltres voldríem demanar al bon mainadista que ens ha ficat en aquest bullit, que al menys es despulli de l'incògnit i que ens vingui a visitar a la Redacció, on li entregarem, amb molt de gust, les trescentes i tantes cartes dels endevinaires. N'hi han algunes força ben escrites i totes tenen una gràcia o altra. Creiem que serà per a ell un bonic record de la seva iniciativa i que li representarà un valor molt més gros que la despesa feta en els tres Calendaris. Oi que sí, Pawané? Us esperem amb el paquet lligat amb una cinta catalana.

NENS i NENES

Escriuiu als REIS que comprin les JOGUINES als

“Magatzems Novetats Borràs” - Casa Segura - Passeig de Gràcia, 37
i amb els mateixos diners compraran més i més bonic

— Miri, senyoret: és vianda del Prat!
 —?
 — Ja ho crec! I que són tan tendres com vostè!

A VIU, VIU I MIG

(Del francès)

EL cèlebre advocat holandès, Mestre Haas, tenia un gos molt fidel, però també molt golut. Prop del jurista hi havia la tenda d'un cansalader. L'exposició d'embutits era un suplici de Tàntal pel cà, que sempre estava a l'aguait per si podia agafar quelcom.

Un dia que estava sol al carrer, l'animal agafà un rastre de salsitxes i arrencà a córrer amb el seu botí. El cansalader sortí fent grans crits, i es posà a empaitar el gos. Ajudat dels veïns, pogué, al fi, agafar les salsitxes, mes el gos se n'havia menjat dues i les altres estaven malmeses.

El botiguer se n'anà a veure a l'avocat i li digué:

- Tinc de fer-vos una consulta.
- Digueu — féu Mestre Haas.
- Per qui tinc de fer-me abonar els embutits que un cà m'ha fet malbé?
- Per l'amo de la bèstia; això és natural.

— Així, doncs, féu el favor de pagar-me vint florins de salsitxes que m'ha malmès el vostre gos — digué l'eixerit cansalader.

— Hi havien, de debò, vint florins de mercaderia? — demanà l'avocat.

Sí, senyor.

L'avocat pagà, sense dir un mot.

El botiguer se n'anà, i quan estava a la seva tenda, satisfet de l'èxit de la seva estratagema, un passant es presentà, pregant a l'amo d'arreglar el compte d'honoraris, que pujava vint florins, «per una consulta».

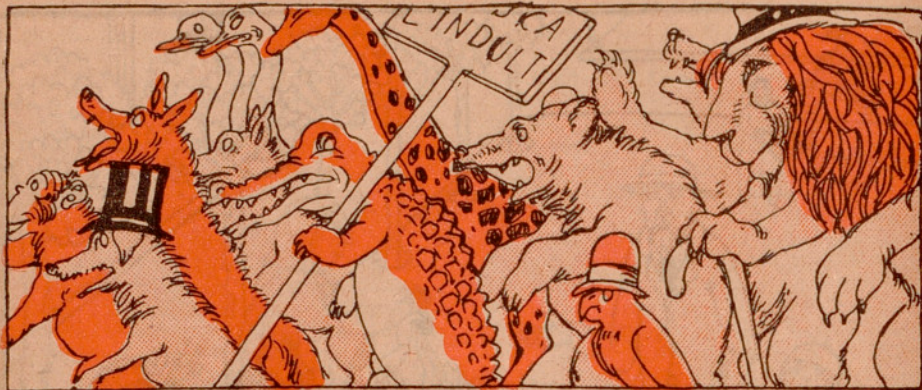
— Com! — féu el cansalader — vint florins per cinc minuts d'estar allà?

— No cobra pas menys el meu amo per les consultes. Vostè havia d'haver-se'n enterat abans, dels seus preus — digué el passant.

L'astut botiguer tingué de pagar els vint florins que amb la seva astúcia havia fet pagar al jurista, i aprengué a no volguer enredar a la gent.

RAFAEL TÀSIS MARCA, trad.

LES GESTES D'EN BELLUGUET

59 El lloxo acaba el sermó ;
i la colla de les bèsties
surt en manifestació...

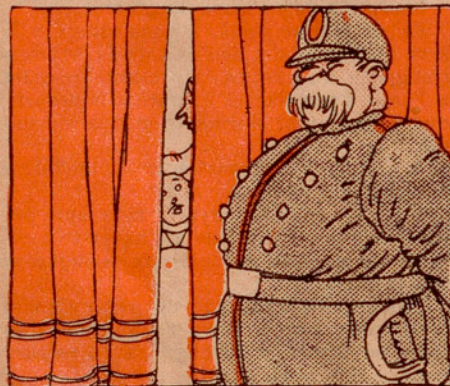
Si l'un crida, l'altre gruny ;
i a la gent que veu la colla
el cor li cap en un puny...

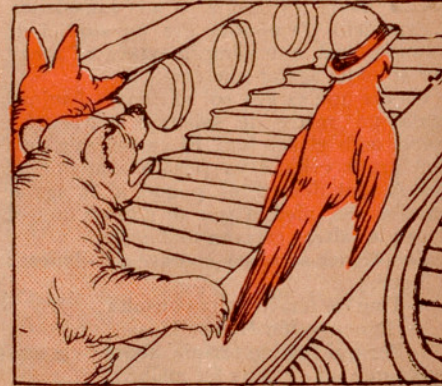
60 Mireu de quina manera
als pacífics vianants
el cas sorprèn i esparvera...

61 Les botigues han tancat...
Perquè, si plouen urpades,
¿quin maco espera el ruixat?

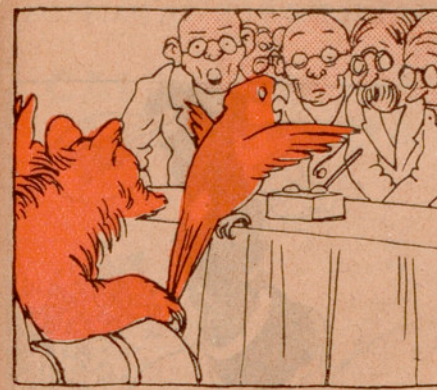

62 Es reuneix un Concell
de totes les forces vives
per a evitar el flagell...

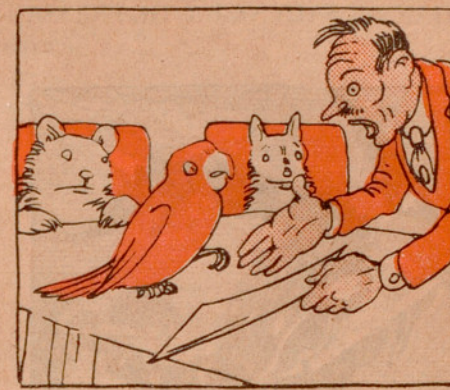

63 I entre tant, donant el cop,
pugen també a l'Assemblea
l'os, amb el lloxo i el llop...

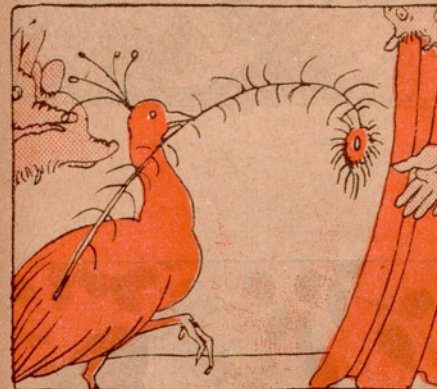
EL QUI TOT HO FA BEN FET (CONTINUACIÓ)

64 — Veiam si ara ens entendrem.
Vostès deixin anà al mico
i el seu rescat pagarem.

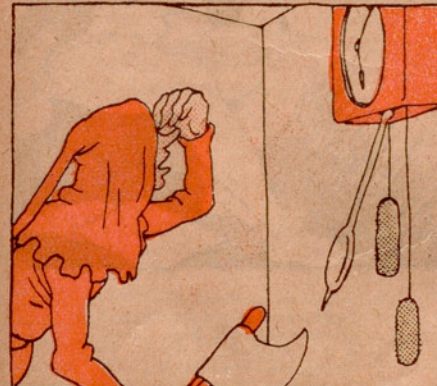
65 — ¿Puja molt tot ço trencat ?
— Hi ha una llista formidable
comptant la cua d'un gat...

66 Teniu l'indemnització !
Val mil rals aquesta ploma,
que és d'un il·lustre paó...

67 — Cobra el teu ; tu també
i tu, i tu ! Quina colla !
I ara, lluny ! Que us vagi bé...

68 El butxi, molt puntual,
no tenint cap contraordre
agafa ja la destrall...

69 Bon dia, senyor Tití...
Oh ! No faci mala cara...
¡ Apa ! Vingui per aquí.

(Acabarà)

HISTÒRIA D'UNA PRINCESA — QUE UN BRUIXOT LA TÉ EMBRUIXADA I HAN DE SALVAR-LA, DE PRESSA, — ELS LECTORS DE «LA MAINADA»

(CONTINUACIÓ)

- 5 El bruixot duu a la princesa embruixada de debò: la porta mig esllanguida com una trencada flor: a cavall, dalt d'una escombria, vola el pervers i traïdor.

- 6 Quan el trovaire ho sabia, quina desesperació!
Si els ulls llàgrimes li ploren,
gotes de sang vessa el cor...
-- Ai, la meua princeseta!
On podré trobar-la jo?

- 7 De prompte surt una fada i li diu: « — Eixuga el plor. La princeseta t'espera en un palau, dintre un hort, dintre una selva... Aquí et dono els plànols de tot això... »

- 8 Ara el trovaire cavil·la:
— Primer el plànol del bosc...
Després al jardí... Altre plànol!
I, al fi, el palau... Apa, noi!
Tres plànols i tots difícils.
Mare meua! Ho veig molt fosc...

(Seguirà)

Van sortint Calendaris,
un darrera l'altre, però el

CALENDARI DE LA MAINADA

segueix éssent el millor

La premsa, el públic, els venedors,
tothom diu que és el millor Calen-
dari publicat fins ara a Catalunya

Les felicitacions que duem rebudes
fins ara i els milers d'exemplars ve-
nents, palesen la simpatia que a
tothom mereix la nostra gran obra.
Tot sigui per CATALUNYA, repetint la
frase amb que *La Veu* donava com-
pte de l'aparició del *Calendari de*
LA MAINADA

EL TIÓ DE NADAL

El tió de Nadal té per a mi una bella
recordança d'infantesa que es man-
tindrà viva en mi amb tota ufanor
per anys que arribi a viure. Devia
tenir sis o set anys, que vaig anar a passar
una temporada a casa l'àvia, en un petit
llogaret de la Conca de l'Ebre. La vigília de
Nadal, l'àvia em va dir: — Avui dinarem
aviat i te n'aniràs al bosc a cercar un tió i
li farem treure torrons i altres llepolies.

Jo no coneixia encara el costum de tustar
el tió, més la visió de la llaminadura em va
entusiasmar. Vaig dinar amb un embut, i
cap al carrer a contar la nova als xiquets
de cà'l *Moixoner*, un parell de vailets veïns
de cà l'àvia, amb els quals no volia ella que
m'hi fes perquè eren més bruts que la
guilla, mes a l'amistat dels quals jo no em
sabia substreure i tot el dia anàvem junts.
Aquell parell de bergants ja sabien quelcom
de ço del tió, i de seguida em varen oferir
el seu concurs per a la seva recerca i
transport.

Els tres personatges ens emmenàrem
cap al bosc, que es trobava a una mitja
hora del poble. Comencem a buscar troncs
i tions, i aquest vull aquest no vull, ens
enamoràrem del més gros, per creure que
tant com més gros fós, més feina faria, mes
com tragar a casa aquella bestiassa, que
pesava tres vegades més que nosaltres? A
tomballons i a rodolons, estirant i apretant,
el portàrem fins ben a la vora del poble.

Quan ja quasi hi érem, se'ns ocorregué una
genial idea. ¿Per què no tustar-lo allí ma-
teix i no partir-nos les llaminadures que
tregués com a justa compensació a l'esforç
fet en la traginada? Ja està dit; cerquem
tres vergues, i amb tota la nostra fúria i
tota la nostra il·lusió d'infants, comencem
garrotada ve, garrotada va, tot recitant la
miraculosa oració que els meus amiguets
ja sabien:

Tronc de Nadal,
posarem el porc en sal,
la gallina a la pastera,
el pollí a dalt del pi,
toca toca, Valentí;
ara passen bous i vaques,
les gallines amb sabates,
els capons amb sabatons,
la Maria en fa torrons,
la guineu els ha tastat
si són dolços o salats...
Marieta, posa-hi mel,
Marieta, posa-hi sucre,
que seran un xic millor.
Caga tió, caga tió,
tió de Nadal, tió de Nadal,
que caga torrons i pixa vi blanc (1).

La pal·liça que donàrem al pobre tió,
creieu que fou grossa, mes no va pas treure
res. La nostra desil·lusió va ésser encara
més grossa que la pal·liça. Creguérem que
aquell tió no era bo, i el tiràrem daltabaix
d'un marge. Tants sofriments com ens havia
costat el tragar-lo!

Vam tornar cap al bosc a buscar-ne un
altre, mes diu la dita popular que «gat es-
carmentat amb aigua tèbia en té prou», i
aleshores la prova de si era bo o no, era
feta al mateix bosc per a estalviar-nos la
suada de tragar-lo. Potser en provàrem
una dotzena, i cap d'ells era caganer. La
nostra desil·lusió i contrarietat no va tenir
límits, puix no es tractava de cap engany,
perquè els meus amiguets ja altres voltes
haviem vist tions que tenien aquella gràcia,
Oh, i coses ben bones i dolces, que oferien!
Ja negra nit, vam tornar al poble, sense cap
tió, perquè, al nostre dir, no n'hi havia cap
de caganer, enguany. A mi l'àvia ja m'hi
esperava tota ansiosa i alarmada, puix feia
potser cinc o sis hores que era al bosc.
Amb una bona pal·liça va premiar la nostra
infantil ingenuïtat i ardidessa, i així va aca-
bar aquell dia que hauria pogut ésser de
tanta joia si no ens hagués animat un espe-
rit de golosia que'ns va fer capir l'idea de
tustar el tió per compte propi.

JOAN AMADES

(1) Autèntica.

FULLS DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

ELS FENICIS I ELS CARTAGINESOS I CATALUNYA

INFLUÏDA com està encara l'actual generació catalana per la Història d'Espanya que s'ensenya habitualment en les escoles i altres establiments d'ensenyança, sovint veiem que els catalans d'un grau mitjà d'instrucció tenen idees estranyes i equivocades sobre la història de la pròpia Pàtria.

Un exemple d'això que diem el tenim en el cas dels fenicis i els cartaginesos. Pregunteu sobre la història de Catalunya als catalans que us volten, i veureu que la majoria es creuen que els fenicis i els cartaginesos (gent d'una mateixa raça i d'una mateixa nació), van estar establerts, per ocupació mercantil o per conquesta, en el territori del Principat de Catalunya.

I això és una equivocació. Solament pot parlar-se de fenicis i cartaginesos a Catalunya si donem a aquest mot el sentit pan-nacional de totes les terres on el llenguatge català és parlat. En aquest cas, trobem els fenicis i després els cartaginesos (dits, en comú, púnics) a l'illa catalana de Eivissa, que és una de les més importants estacions púnica conegudes.

A la Catalunya estricta, al Principat de Catalunya, no hi hagué establiments fenicis. Però el comerç eivissiric desplega ací la seva acció.

Pel que fa als cartaginesos, o sigui als fenicis o púnics de la ciutat africana de Cartago, només van estar de pas per les terres del Principat de Catalunya. I això fou quan els cartaginesos, i altres gentes que els acompanyaven per a guerrear, s'encaminaren cap a Itàlia, en el segle III abans de Jesucrist, amb l'intent, que resultà fallat, d'atacar Roma i enfonsar el poder romà. Amb una frase molt gràfica, En Sanpere i Miquel digué que el pas dels cartaginesos per la Catalunya estricta fou tan ràpid, que els fills que els nasqueren en el territori del Principat, ni temps tingueren de posar les dents.

L'Imperi cartaginès d'Espanya no passà de l'Ebre, i amb prou feines si hi arribà en un curt període. En canvi, la major part de les terres catalanes de València formaren part del dit Imperi. En terra valenciana fundaren els cartaginesos la ciutat dita pels romans *Castrum album* (Castell blanc), que es creu que tingué el seu emplaçament molt aprop de l'actual ciutat d'Alacant.

A. ROVIRA I VIRGILI

IV CONCURS DE LA MAINADA

ELS PLANÇONS DE LA PÀTRIA

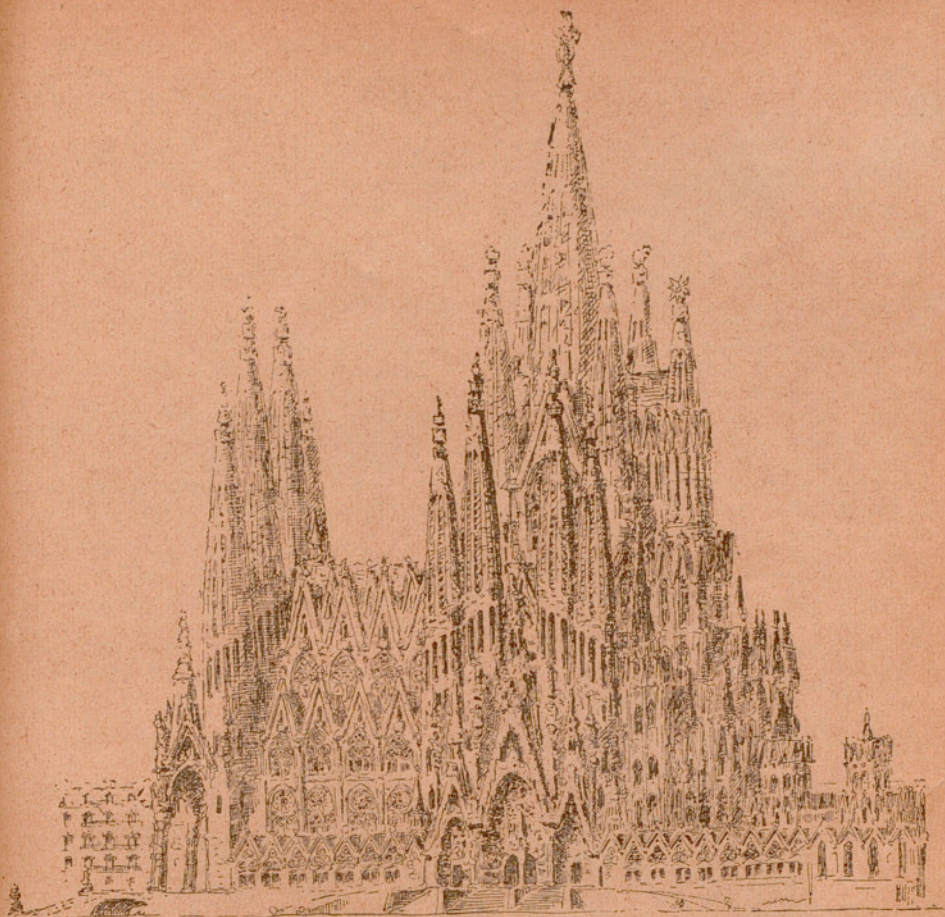
Les més belles fotografies de nois i noies catalans

JA diguérem que l'augment de planes ens permetria implantar noves seccions i donar cabuda a les iniciatives nostres, que mai no s'acabaran. Per això avui podem obrir aquest concurs, que estem segurs ha d'assolir un èxit tan gros com el dels *Campanars de Catalunya*. Ens proposem anar publicant les fotografies més boniques que se'ns remetin de nois i noies catalans. Una sola condició restringirà l'admissió dels retrats que optin al concurs; aquesta: La reproducció de publicació han de fer-la els pares o mestres, com un exemple de bellesa moral i física: no n'hi ha prou amb que el nen o la nena siguin macos. Cal que siguin també, els petits, de

sanitat de cos, i els grandets, aplicats, estudiosos i intel·ligents, segons testimoni dels pares o mestres. La publicació del seu retrat i opció al *Concurs*, vol dir estímul per a ells exemple per als demés i espectacle de joia al món... Són **els plançons de la pàtria** i cal que per la pàtria els fills pugin sans, entenimentats, vius i intel·ligents.

Un jurat compost d'artistes i escriptors fallarà al tancament del Concurs, i donarà deu premis repartits entre els que en siguin mereixedors.

Queda oberta l'admissió de fotografies, les quals, es publiquin o no, no seran retornades als seus remitent.

LA SAGRADA FAMÍLIA

Tors vosaltres heu sentit parlar de les set meravelles del món antic: les piràmides d'Egipte; els jardins en Babilònia; el colós de Rodos; l'estàtua de Júpiter Olímpic; el sepulcre del rei Mausoleu; el far d'Alexandria i el temple de Diana. També es consideren meravelles el temple de Jerusalem, el Partenon, les muralles de la Xina, l'Alhambra, l'Escorial i, modernament, la torre Eiffel, el pont de Brooklyn, l'estació de Filadèlfia...

Però sense penetrar en l'espès agombolament dels anys de la Història ni fer romiatge pels pobles, tenim a casa nostra, a Barcelona, una meravella que va pujant, pujant, per damunt de les cases més altes,

enfilant-se cel amunt. Aquesta meravella, és el temple de la Sagrada Família, obra del genial i catalaníssim arquitecte N'Antoni Gaudí, que va construir-se amb almoines, talment com les gotes d'aigua van elaborant estalactites i estalagmites i brodant randes de pedra.

El què hi ha fet d'aquest prodigiós temple, ja ho podeu ben admirar; però cal que sapigueu que ço que hi ha bastit és solament una partió minúscula de la immensa basílica que ha imaginat el geni d'En Gaudí.

El temple tindrà tres façanes, de les quals quasi està enllestida la del Naixement de Jesús. Les altres dues façanes simbolit-

zaran la Passió la una, i l'altra el Judici final.

Hi hauran quatre campanars a cada façana; total dotze, quals altituds seran d'uns 100 metres, llevat els de la façana principal, que seran més alts. Els dotze campanars tindran un gran nombre de campanes tubulars, que sonaran per mitjà de teclatge elèctric, com una immensa orgue que se sentirà des de tot Barcelona i els pobles de la rodalia.

L'altar major estarà situat al bell mig del temple, damunt de tres graonades, i l'iluminaran cinquanta llànties.

Penjat del gran cimbori del creuer, hi haurà un altre magnífic lampadari simbolitzant la celestial Jerusalem: dotze llenços de mur, transparents, amb dotze portes i pedres precioses per fonaments.

Les columnes de les naus de la basílica seran com els tronc de l'arbre de la vida de Jesús, quals branques i fullatge els formaran arestes i voltes policromades en mosaic.

Al damunt de l'altar major s'alçarà el gran cimbori, d'una alçària de 160 metres, o siga tres vegades més alt que el monument a Colom, rematat per una gegantina creu de quatre braços acanalats. La creu serà de cristall, la qual de dia reflectirà la llum del sol i a la nit, per mitjà d'uns potents focus, projectarà feixos de llum damunt la ciutat.

L'entrada al temple es farà per set portes i davant la façana principal hi haurà una grandiosa plaça en la qual quatre brolladors llençaran a més de vint metres d'alçària la llur aigua.

Heu's aquí la meravella, honra de la nostra Catalunya.

Fa prop de quaranta anys que s'hi posà la primera pedra. Tant-de-bò que la generositat dels catalans vagi fent els possibles per a què no trigui gaire temps en que s'hi col·loqui la darrera!

X.

— Papa: jo vull que els Reis em duguin un cavall i un senyor com aquells!

CAMPIONAT DE CATALUNYA DE FUTBOL

RESULTATS DELS PARTITS JUGATS EL
PROP-PASSAT DIUMENGE

GRUP A

C. D. Europa, 2. — C. S. Sabadell, 1.
C. D. Espanyol, 5. — Internacional F. C., 2.

GRUP B

C. S. Martinenc, 1. — Terrassa F. C., 0.
F. C. Badalona, 2. — C. S. de Sans, 0.

En el camp del C. D. Europa

Com és natural, un dels partits que havia despertat més l'atenció dels aficionats al futbol era el que havia de celebrar-se entre els dos potents equips, el *C. D. Europa* i el *C. S. Sabadell*, avui més que mai irreconciliables rivals.

Novament els veuríem front a front, car un i altre tenien fretura de demostrar la seva vàlua.

El partit de la primera volta, que tingué lloc en el camp dels sabadellencs, era pels europeïstes una espina atravessada de la que se n'havien de despendre, car els ofegava el seu noble urc de potencialitat futbolística de primera categoria.

La victòria del Sabadell en aquell partit fou aplastant, tant, que els seus jugadors se sentiren esperonats per a assolir-la novament encara que fós en terreny de l'enemic.

No cal dir, doncs, que, amb aquests antecedents, la lluita que anàvem a presenciar esdevindria èpica.

Talment aixís ho semblava als començos de la primera part.

Les investides furientes d'un i altre, caldejaren l'espai, i un neguit inenarrable s'apoderà dels partidaris d'ambdós equips.

El primer en forçar la porta enemiga fou l'*Europa*, per mitjà del seu interior dreta, Alegre, aprofitant una passada esplèndida d'En Balaciart. Fou impossible pel porter sabadellenc, Estruc, evitar aquest *goal*, car la jugada, vista la situació dels jugadors, era infalible.

El *Sabadell* centra de nou la pilota i a un gran tren es presenta als dominis de la

porta que guarda en Bordoi. Es aleshores que veiem una jugada gens recomanable del davanter-centre sabadellenc, agafant fortament a un defensa europeïsta. L'àrbitre, com en tantes altres coses, tampoc ho veu, i això fa que a mesura que el partit avança vagi agafant un caire no gens recomanable com a model de joc.

Seguidament és l'*Europa* qui ataca furiosament la porta de l'Estruc, i un formidable cop de punta d'en Julià és parat magníficament per aquell, que demostra una vegada més ésser, indiscutiblement, en el seu lloc, un dels millors jugadors de Catalunya.

En una arrencada magnífica dels sabadellencs, que ataquen com poques vegades la porta europeïsta, surt en Bordoi parant la pilota, però retinent-se-la per evitar que els contraris se n'apoderin, els quals el voltren. En Bordoi per a fugir d'ells, sense despendre's de la pilota dona més de tres passes i això li val el concebut càstig. En Villena toca falta, que a son juí considera lleu, deixant d'aplicar el càstig suprem, com podia fer-ho.

Després d'algunes jugades d'escassa importància, fineix la primera part amb el resultat de 1 a 0 a favor de l'*Europa*.

El resultat de la primera part feia preveure amb l'ànim que jugarien els propietaris del terreny, aixís com també que el temps del descans hauria servit als sabadellencs per a posar-se d'acord per tal de desenrotllar el seu peculiar joc de vivesa incansable, aplicant a l'ensem una nova tàctica.

No fou aixís pels segons, els quals, segurament, degut a mancar-los alguns elements de vàlua, sortiren al camp visiblement desesperançats.

L'*Europa* atacà de ferm, dominant belles estones.

Malgrat tot, es distingeix notablement, pels forasters En Molins, que durant tot el partit està incansable, però, com els seus companys, amb poca sort al picar.

Per mans involuntàries és castigat el *Sabadell* amb un cop franc dintre l'àrea, i és Bordoi qui s'encarrega de convertir en el segon *goal* pels seus.

Es succeeixen noves jugades per un i

altre bàndol, distingint-se pel seu joc valent En Mateu, qui aprofitant una bona passada d'En Castellet pica per alt, fent impossible a En Bordoi parar aquest cop. Fou aquesta una bella jugada que valgué al *Sabadell* el *goal* de l'honor, molt merescut per cert.

I amb poques coses més de veritable importància, i després d'un lleu domini del *Sabadell*, fineix el partit amb el resultat apuntat de 2 a 1 a favor dels locals.

Malgrat tot, fou un bonic partit a la primera part; no així a la segona, en la que poques coses sobresortiren per cap dels contendents, deixant apart el *goal* del *Sabadell*.

L'arbitratge d'En Villena segueix no convenent a ningú; la seva apatia pot ésser un dia causa d'haver de lamentar esdeveniments deplorables.

Regna gran efervescència entre l'afició catalana, car són molts els que vindran de fora de Barcelona per tal de poder ésser testimonis una vegada més de les formoses gestes que ens brindaran els notabilíssims jugadors del nostre campió, el gloriós *F. C. Barcelona*, amb motiu dels partits internacionals que tindran lloc en el nostre *Estadi* amb el famós club *Sparta*, de Praga, reconegut com el millor d'Europa, els dies 25 al matí i 26 a la tarda.

El mateix club anuncia ja pels dies 1, 3 i 6 de gener, uns grans partits amb un potent equip danès. El primer i últim també es celebraran en el camp de l'*Estadi Català* i el dia 2 en el propi camp del *F. C. Barcelona*.

CROSS COUNTY (*Cursa camps a través*)

Organitzada pels incansables elements de la Secció Permanent d'Esports i Excursions del C. A. de D. del C. i de la I., es celebrarà el prop-passat diumenge, al matí, a Vallvidrera, aquesta cursa, amb el següent trajecte:

Vallvidrera (plaça), *Pantano*, Llavallol i Vallvidrera, amb un recorregut d'uns 3 quilòmetres.

Es classificaren 29 participants sots aquest resultat d'arribada:

1.er E. Farré, 12 minuts, 40 segons; 2.^{on} J. Batalla, 12 minuts, 47 segons; 3.er J. Pineda, 12 minuts, 56 segons; seguits de E. Riera; Vela; J. Sancho; J. Blat; R. Hernández; J. Bonet; J. González; A. Álvarez; J. Pedrol; L. Quinquillà; V. F. Fábregas; M. González; Royo; M. Arné; Vey; J. Soliveras; F. Rognoni; Falguera; Martí; Vinyals; Bierge; Vives; A. Sarsanedas; Suils; Borrut; i J. Poe.

Una vegada més han demostrat els seus organitzadors saber fer les coses com cal. La nostra felicitació.

SIDRUS

Correu de LA MAINADA

(Tancat el dijous, dia 15 de desembre)

Durant la setmana hem rebut originals literaris, artístics, d'enginy i de passatemps dels següents col·laboradors i col·laboradores, estimats amics nostres: Emili Soler Altés, M. Palet, Josep Rabassó, Miquel Cisa, Antonieta Cisa, Una mainadista, Crisotemis, R. Albert, Tócabus, Ferrán, Escoda, Kuktrobat (Busca un altre nom, maco, aquest és lleig), Paquita Sampons, Pius Soriano Torres, Alfred Alcou, Germans Font, J. Barea, G. Pamies, Ricard Mola i Cañadas (Molt be. Avant!), L. Montané, M.ª Carme Rigola, Ramón Samsó Benito (Mercès!), Domènec Casademont, Francesc Foc, Josep Boada, Josep Gabarró, Erregés, Montserrat Reus i Obiols, Fermí Vicente, Jaume Garreta, F. Milà, Sebrin, Llorenç Gibert Roig, E. Vallibera, J. J. Casals, Francesc Miró, Julià Petit, Enric Carceller, Ferràn Rotllan, Josep Viñas, Andreu Verdager i Homs, Miquel Escuder, Josep Barrueta, M. Llano, E. Julià, Merceneta Pujol i Peret Font.

Nota. — Dels treballs que ens han remès els estimats col·laboradors, ANIREM PUBLICANT TOT EL QUÈ SIA PUBLICABLE; I DEL QUÈ NO, EN FAREM CENDRES. Com que això queda ben explícit, preguem que no ens facin més preguntes ni multipliquin la correspondència inútilment. El que no surt és perquè no pot anar, o perquè anirà quan li toqui el torn.

Josep Macià. — Viscal... Moltes mercès pels originals! *J. Jesuald Blat.* — Ja ho sap: Completament de vostre... Però no soc jo, sinó un altre...

S. Sabater Oliver. — Tots celebrem l'èxit com a propi!

Rafel Tasis Marca. — No vaig pensar que era dia festiu. Perdoni. Si que ens veurem, germanet!

Josep Sabater, de Figueres. — Envieu la vostra adreça, bon minyó...

Una abraçada a tots!

EL GUIA JOAN

NENS: Si voleu riure força per Nadal, demaneu als vostres pares que us comprin els discos marca **GRAMÓFONO** de

EL GALL-DINDI DEL TITELLA

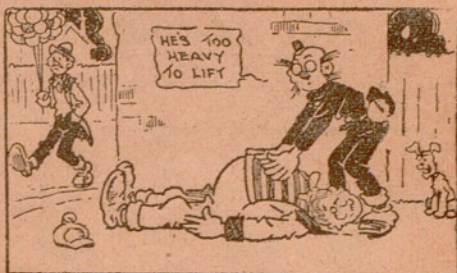
on la CRISTETA i EN TITELLA canten i riuen que és una delícia

ALLO QUE FA RIURE ELS ALTRES NOIS

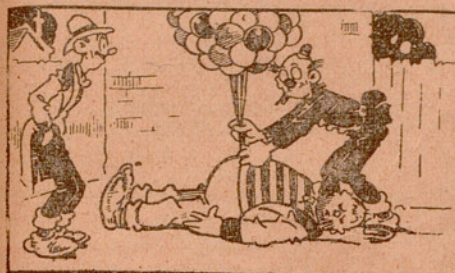
EL POLICIA PADRÓ — PORTA UN LLADRE A LA PRESÓ

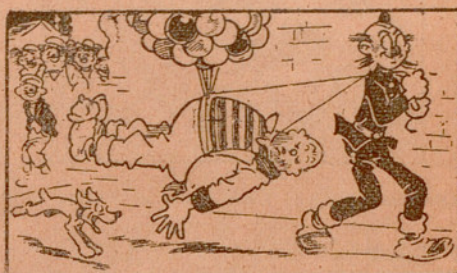
1 Ah, lladregot! No t'escapes,
aquesta vegada, no!
Has caigut de quatre grapes!

2 Mare! Del cop s'ha esblaimat!
¿I ara com puc carregar-me
aquest farcell tan pesat?

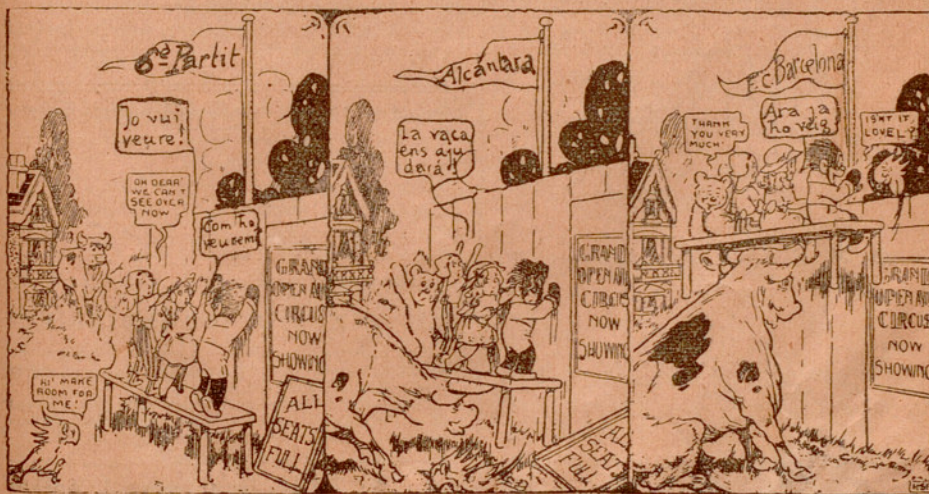

3 Ep, mestre! Veniu aquí!
Us compro totes les bombes...
Jo, veieu?, ho faig així!

4 El policia Padró
mai s'ha apurat en sa vida,
per portà algú a la presó.

(De Lot o' Fun)

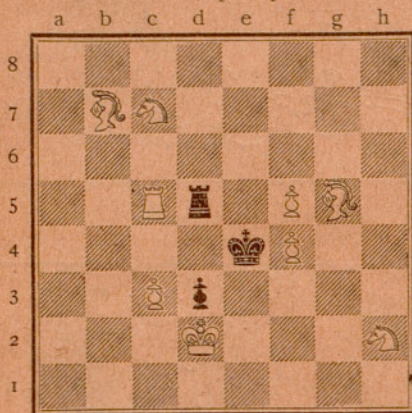
ELS NENS VOLEN VEURE EL PARTIT. — Sense més paraules...

(De The Rainwob)

JARDINET DE PASSATEMPS

SECCIÓ D'ESCACS

PROBLEMA N.º 10, per JOSEP PALUZÉ

BLANQUES

Les Blanques juguen i donen mat en dues jugades

Solució al problema n.º 9: Df4-b4

ENDEVINALLES

LOGOGRIF NUMÉRIC, per J. BARRUETA

1	2	3	4	5	6	7	8	Nom de dona
3	3	2	5	4	7	8		Fruit
5	8	7	6	3	8			Nom de dona
3	3	8	7	8				Teixit
5	4	7	8					Quadrumà
1	2	3						Util de sastre
	5	8						Part del cos humà
	1							Consonant

R O M B O, per REGINA COTAL

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant; número; eina de fuster; nom de dona; part del cos; nom de dona; vocal.

TARGETA, per SENSE NOM

Elena Risat Bleda

Combinar degudament aquestes lletres de manera que donin el títol d'un drama català.

ENDEVINALLA, per M. ROCH

Per a ballar em poso la capa, perquè sense capa no puc ballar. Per a ballar em trec la capa, perquè amb capa no puc ballar.

XARADA, per F. MILÀ

Ma primera és animal,
ma segona afirmació,
si hi afegeixes al total
adverbi de negació,
trobaràs, si no ets babau,
un lloc per a reunió.

CONVERSA, per J. CASASSA

— On vas, Pepet?
Si vols venir, anirem al mar. Tirarem pedres i jugarem.
— I tots dos sols hi anirem?
— Vindrà també un altre, que jo mateix t'he dit.

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al jeroglífic: Les coses clares i la xocolata espessa.
A la targeta: Guillem Marconi.
A la conversa: O (Nostra Dona de la O).
Al logogrif: Guimerà.
A la xarada: Barca.
A la endevinalla: El foc.

Els eixerits endevinaires

Han endevinat les solucions a tots els passatemps del número 27 els següents mainadistes, amics nostres: Josep Boada i Jordi Arau.

Han resolt el problema número 8 del Joc d'Escacs els nostres bons amics mainadistes: Júlia Petit, En Roc de Girona i Germans Soler.

A. ARTÍS, impressor i editor
Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

DICCIONARIS DE BUTXACA
EDICIONS BONAVIA

Novíssim Diccioniari
Català - Castellà
Castellà - Català

EN DOS VOLUMS SEPARATS

El primer que s'ha publicat en aquest gènere, adaptat per complet a les Normes de l'Institut d'Estudis Catalans, per

A. DE RIUS VIDAL
2'50 ptes. cada volum

Aquest Diccionari ha estat adoptat de text en moltes Escoles Catalanes, comptant-s'hi entre elles l'«Institut d'Estudis Catalans» i l'«Institut de Cultura popular de la dona».

De venda en totes les llibreries i a casa l'editor: **SALVADOR BONAVIA**
TAPINERIA, 13 : BARCELONA

Enguany els REIS compraran les
JOGUINES
a la casa A. CASTELLS de la
Portaferrixa. 18

MAMA...

Compri l'oli de fet-
ge de bacallà a
Câ'n SERRA
que té molt bongust

Pelayo, 9 - Barcelona

Per annuncis en LA M A I N A D A . Propaganda R I B O . Portolà, 1 (St. G.)

Col·legi de Catalunya

Ensenyament intuïtiu per mitjà del cinematògraf, de mapes de relleu, d'experiments de física i química, de cançons catalanes, de repartiments gratuïts de periòdics com **La Mainada** i **En Patufet**, del material Montessori, etc., etc.

Director: Dr. SEGALÁ, Catedrático
Pelayo, 22-24-26 : Barcelona

NADAL I REIS

Pessebres i Figuretes
de tots tamanys i preus

Jesuset amb bressol

|||||

Ornaments : Capelletes

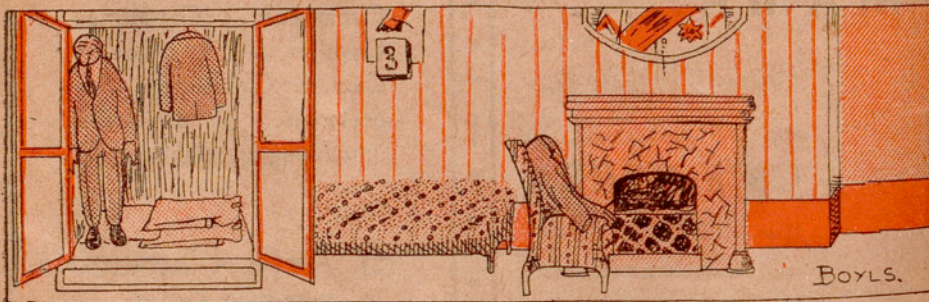
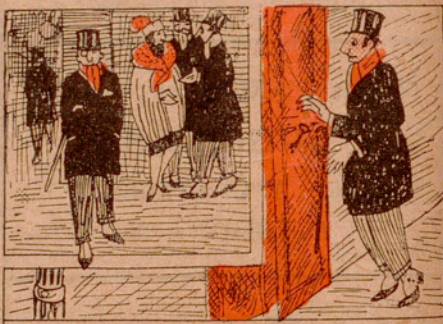
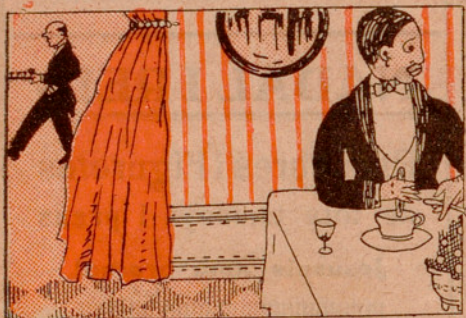
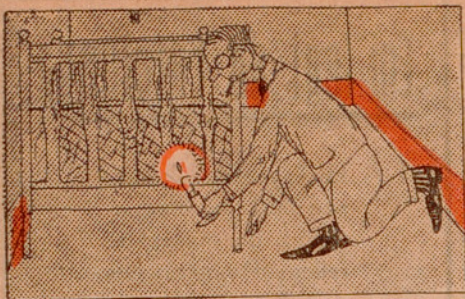
Casulles : Albes : Bonets

Visiteu

"El Arte Católico"
BOCHACA

BISBE, 2 · BARCELONA

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

BOYLS.

EQUIVOCACIONS FAMOSES. —Tothom sap que un dia un buscava les ulleres i les duia davant dels ulls... — Així com un altre, pensant-se que ho feia a la paret, va encendre un misto en una gabardina... — El qual no era menys distret que aquell que, perquè plovia, alçava el bastó... — Ni que aquell altre que posava la mà a la butxaca del que seia al seu costat, pensant-se que era la seva... — Ni que un tercer que remenava el cafè amb el cigar i estava a punt d'encendre la cullereta... — Ni que un quart que, en sortir del teatre, se'n va anar a obrir la porta d'una casa on feia un mes que no hi vivia... — Però cap com aquella d'un amic nostre, el qual, en lloc de desar l'americana a l'armari i assegurar-se davant del foc, va posar davant el foc l'americana i ell va desar-se a l'armari...